

AZ ÉN CIFRA REMÉNYTELENSÉGEM

GOJKO JANJUSEVIC

1

Ha kettészelem a reggeled és fájdalommá éjül
a sűrű ég az égő látomás
bocsáss meg elképzelhetetlen nem lesz az ég
nem lesz fekete vászon hanem kő kemény kéreg
a szíven hanem sikollyá nyúlt idő hanem
a megölhetetlen nap mely mégis égre száll
a fáklyákkal kiegyenlítődvé bocsásd meg elképzelhetetlen
az időtől megfosztott eget a sűrű fájdalmat
a kettészelt reggelt az égő látomást
fejed fölött a fekete napot

ha elhozom a napot nem nap lesz az hanem
arany gyapjú a messzi hegy fölött
kevés hamu a legesleggyöngédebb
valami ami még él ami
még remeg az ujjaink között

ha a vért
évszakokra váltom át ha
a levegőt megterhelem gondolattal ha
a kést holt szóba mártom

bocsáss meg elképzelhetetlen

2

ha ezt a virágszálat elfogadjuk mint
előre megfontolt szándékú tény ha a földet belülről
tüzetesebb elemzésnek vetjük alá ha
kitöltjük az előrerendelt lehetőségeket és
bezárjuk a lehetetlen kört te
keserű narancsban fellángolt tűz kevés
homályból és sok csalásból szőtt mesém
melyik sötét csillagzat kényének hódolsz?

íme: egy kiterjedt sziget észak szelencéjébe
zárva ime: egy keskeny kéz megszenesedve az időben
íme: a vigasztalan út
íme: az ég öröktől fogva közömbös

te tűz
a keserű narancsban te
megfogható porrá morzsolt csillag
melyik sötét folyam kényének hódolsz?

3

kézről kézre naptól üstökig
értelemtől értelmetlenségig befejezetlen
fénytől a kenyérhéjig meghajlítva és magamra hagyva
szürkülettől pirkadásig kivilágos kivirradtig
makulátlan magas és fekete és észrevétlen
virággá és kéménnyé változom
verőfényé sötét erek bogává
bordáid alá bújok szívedbe marok
mindenné semmivé varázsollak
megkeresztellek meggyalázlak

pirkadtsz bronz testtel és mozdulatlan
föld vagy már amilyen a föld

4

hogyan emeljelek ki
hogyan meg ne sérülj
hisz merő seb vagy
foszló test eleven seb

selyemből vagy és pókhálóból

ó megtört fénypászma
ömléssz az álom kentjeiben
csurogsz az ébrenlét szántóin
a nap alszik szemedben
fejemben virrad

5

zuhanok visszahozhatatlan
torkomtól öledig
öltől árnyig

az ébrenlét tisztásai
elkerülhetetlenek
mint a halál

s mint a belőle semmibe növő csíra

az egyetlen madár holtan suhan
a félelemtől a csöndig
megfogózom az örült dalba
hogy a vér mélyére érjek

a dal elpárolog

6

gondolatodba süppedek vállig
felnyitogatom a halott kagylókat

sejtelmet sűgok árnnyal és széllel
befűlök hóval és igével
szeretlek foggal körömmel
körülveszlek körömmel

föld vagy már amilyen a föld

7

I. k.-nak

ahol végződöm kezdődik az ég
ahol végződsz kezdődik a semmi

az ég bársonyból van és selyemből
a semmi semmiből van

köztem és közted fény
közted s a fény közt hegy

a hegynek se vége se hossza

8

a világ egy ponttá szűkül
egy rügy szemévé a nap sötét gondolatává
térdig dalba süllyedve
ó hol találom az álom
karcsú törékeny virágszálát

ítéletidőben cifra reményem

9

kígyófejű bolondom
micsoda rongyokba bugyolálsz

sudár csúfságom pirkadó nádam
lobogó reménytelenség

melyik szélnek adod érett tested
melyik napnak teszed ki sóvár
s a felkavart mély miatt

redőzött homlokod

nagyszemű árny elsüllyedt haza
napom a homályra bocsátod

10

szárnyas szénakazlakkal alszik június
a szemöldökeim közt augusztus ébred
sötét hónapjaim alatt ki bír
velem porzókból esőzöm
nem látszom de hallok
teli tüdővel
lélegzem a sűrű földet

szemünkből s hetyke homlokunkból fenyő
kel ki zöld egyenes
ágait tördössük madárrajokat
hessentünk róla (elborították)
hetyke homlokunkból egyenes fenyő
tör utat a szíven át a semmibe
levél reszket a szakadék fölött
ahová hullottunk ahová
leraktuk a szelídség meleg sejtjeit
ki kit mentsen ki innen ki kit
és mitől mentsen itt

te jó ég megereszkednek
a szívós falak oly nagy az ellenállás

a kezek felnyúlnak ahogy már nem lehet
se szándékkal se képzelettel
amilyen fáradtak vagyunk annyi víz folyt el
a föld annyira összezsugorodott az ég rongya alatt
amilyen messze kerültünk erdőinktől

hetyke homlokunkból egyenes fenyő
tör utat a szíven át a semmibe
ki kit mentsen ki innen ki kit
és mitől mentsen
itt

11

rádlelek elképzeltelenem
fák kövek és csillagok között

elvesztelek kígyófejű bolondom
feketesség és holdvilág között
okos érvek és habozások között

sudár csúfságom
pirkadó nádam
cifra reménytelenség
rádlelek amikor
nem reméled nem sejtéd
hogyan szírmot nyisson
a térben a virág
megtisztulva és legyőzötten

12

egy nagyon kemény szikla nő elképzeltelenül
és csókolja a meggyötört földet csókolja
északi vérfolyammal rettentő erővel
tiporja egy igen kemény szikla
féktelenül csillogó réseket nyit
és újra meg újra csókolja a földet

ez nem is szikla és nem is kemény a legkevésbé csókol
ez az örült északi tenger nem tenger nincs pókhálóból
vékony hálót sző sudár nikkantásokat hallat
halászik hol nem halászik és fény sehol
egy partot csókol a part sehol
egy dalt dúdol a dal rabul esik
egy erdőt ringat az erdő maga ring
egy folyót fakaszt a folyó nem folyik el
egy hegyet álmodik a hegy nem mozdul
egy partot csókol egy dalt dúdol
egy erdőt ringat egy folyót fakaszt
egy hegyet álmodik a halál int

a kőből

13

föld feketéll az idő foga közt
a föld átokkal vemhes és levegővel
az átok leng a szélben mint a fű
a föld csípője termőn ringatózik
a föld feketén binkózik a léggel

a föld vállára emelt egy csillagot
a föld eszelős madarakba száll be
a föld feketén fúródik az űrbe

sűrűn rothadón a csillagok közt

14

és kiálszik a nap
senki sem bukkan elő
hogy a madarak egymás közt elosszák
a levegő megmaradt magjait
kezdődik az arany ítéletidő

ó várva várt madár
nem sejtett partnernek
az agyból előszálló

aki hozzádér
megbünteti a fény

ÁCS KÁROLY fordítása